

fører indrømmede. De to Principer stillede op mod hinanden, saaledes som de tidligere ere blevne forfægtede af Landsthinget og Folkethinget, vare jo, at Landsthinget vilde have Sikkerhed for, at ingen ordineret Mænd blev tvungen, ind i Armeens Rækker, hvormod Folkethinget netop næsten syntes, at tilstræbe Sikkerhed for at faae ordinerede Mænd ind i Armeens Rækker. Dette Sidste er nu ikke opnaaet, medens Landsthinget derimod ved Fleertallets Forslag opnaaer, at der er en Mulighed for Regjeringen til at holde de ordinerede Mænd borte fra Armeens Rækker ved at opsætte Ordinationen, indtil den kortere Tjenestetid, som ved Forslaget indrømmes Præsterne, er fyldestgjort. — Der var et andet Punkt, som den ærede Ordfører berørte, hvilket jeg ikke tør lade uomtalt, nemlig den Indflydelse paa Stemmegivningen over denne Sag, som Hensynet til Landsthingets egen Stilling og Værdighed kan udøve. Jeg føler i den Anledning Trang til paa det Bestemteste at hævde, at Regjeringen fuldeligen har havt Die for dette Hensyn og uafbrudt har søgt at have tagtaget det. Jeg vil i saa Henseende gjenkalde i Erindringen min Optræden ved Sagens sidste Behandling her i Thinget, der forekom den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen) temmelig ufattelig. Jeg haaber, at det ærede Medlem nu lettere vil kunne forståe den, og at han nu kan begribe, hvorfor jeg paa ingen Maade modsatte mig eller fraraadede Landsthinget at gaae tilbage til dets tidligere Standpunkt. Det var netop, for at det saa tydelig som muligt kunde blive præciseret, at det Mægtingsforslag, som hidtil var blevet opstillet af Regjeringen og tiltraadt af Landsthinget, nu maatte betragtes som frasaget, og at Sagen altsaa skulde underkastes en aldeles ny og fri Forligsbehandling i Fællesudvalget. Jeg maa fremhæve, at Sagens Stilling altsaa ikke var den, at Landsthinget sammen med Regjeringen kom til Fællesudvalget for der at sætte det tidligere bestemte Forslag igjennem. Det var tværtimod idetmindste min Tanke netop at lette Landsthinget at gaae ind paa en anden Afgjørelse, hvis en saadan kunde findes. At den Af-

gjørelse, som er funden og foreslaet af Fællesudvalgets Fleertal, derhos idetmindste er ligesaa heldig som den, der var foreslaet fra Regjeringens Side, det tillader jeg mig at tro er godtgjort saa fuldstændig af den ærede Ordfører, at jeg ikke behøver at sige Noget dertil. — Den ærede Ordfører beklagede i Slutningen af sit Foredrag, at min Collega Cultusministeren ikke var tilstede. Jeg skal dertil bemærke, hvad jeg alt tidligere har givet tilkjende, at jeg troer at kunne gjøre Fordring paa i en Sag som denne angaaende Børnepigten at betragtes som hele Regjeringens Repræsentant. Det viste sig da ogsaa, at det Punkt, hvormed den ærede Ordfører ønskede en Udtalelse af Cultusministeren, netop var et Punkt, som efter min Opfattelse — hvad jeg ogsaa tidligere har tilladt mig at fremsætte — ligger udenfor Børnepigtslovens Omraade. Jeg finder derfor for mit Vedkommende heller ikke Anledning til yderligere at forlænge Debatten om det Spørgsmaal, der jo iøvrigt tidligere er blevet behandlet udførlig, hvorvidt der er Anledning til at udstede en Anordning om de Ordinationsbetingelser, som Regjeringen finder at burde foreskrive sig selv. Jeg har tidligere udtalt for mit Vedkommende den Anskuelse, at en saadan Anordning ikke er nødvendig, og jeg kan ikke indrømme, at de tvende nye Grunde, som den ærede Ordfører idag anførte for det Modsatte, kunne forandre Sagen. Den ene, at det ellers skulde kunne antages, at nogen theologisk Student eller Candidat her i Landet skulde være uvidende om, hvad han vilde kunne vente sig med Hensyn til Ordination, efterat den nye Børnepigtslov var udkommen, troer jeg ikke vil gjøre sig praktisk gjældende. Jeg tvivler ikke om, at der ikke vil være nogen Mænd her i Landet, der ikke vil vide, hvorledes det i saa Henseende forholder sig med Regjeringens Mening og Opfattelse. Det andet af den ærede Ordfører anførte Argument ligger mig fjernere, men dets Rigtighed kan jeg iøvrigt ikke indrømme. Jeg kan nemlig ikke indrømme, at de Folk, der paa Grund af Fegemsbhavhed blive frie for Børnepigtsbyrden, nød-